

Ο από μηχανής Θεός! (Ή και προς κ. Άγγελο Συρίγο, παράλληλος λόγος...).

του Χάρη Φεραίου*

Είναι περισσότερο από βέβαιο ότι εκείνο το εντυπωσιακό veto του Γάλλου Προέδρου, αλλά και δυο άλλων χωρών, για την είσοδο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τής, περί τα Σκόπια, χώρας τού Βαρδάρη, ούτε τυχαίο, ούτε εκ τού μη όντως είναι που έγινε. Δεν είναι άλλωστε πρώτη η φορά, ούτε και η μόνη, όπου η δυτικοευρωπαϊκή χρησιμοθηρία, αφότου μάλιστα η Ελλάδα αποφάσισε να γίνει πολιτισμικά (συνεπώς και πολιτικά) ασήμαντη, τη χρησιμοποιεί ως άλλοθι, ώστε να αποφύγει ό,τι η δεδομένη υποκρισία της δεν τής επιτρέπει να το προβάλει εκείνη ως δική της πρωταρχική ή όχι επιδίωξη! Παρόλο τούτο όμως, ακριβέστερα, ειδικά για τούτο ακριβώς, δεν παύει, το veto τού Μακρόν, να φαντάζει ως «αναπάντεχο», ή και απρόσμενο γεγονός.

Εξ άλλου είναι και περισσότερο από βέβαιο, ότι ο ελληνικός πολιτισμός, ως παρουσία (ιδίως επιβλητική) στην πνευματική (και όχι μόνο) ανθρώπινη ιστορία, είχε το «αναπάντεχο», ως κυρίαρχο συστατικό αναγνώρισής του: «Αναπάντεχο» γεγονός υπήρξε, και έτσι λογίζεται ως σήμερα για την Ευρώπη, ο θρίαμβος τού Μαραθώνα, κι αναπάντεχο ήτανε

το άλλο γεγονός, η ιλιγγιώδης πορεία, (και ο συνακόλουθος εξελληνισμός, μέχρι και σήμερα, τού απέραντου κόσμου) ενός εικοσάχρονου παιδιού με τους, ιδίως, ολιγάριθμους Έλληνες (πλην Λακεδαιμονίων) που απαρτίζανε τον στρατό του. Το «αναπάντεχο» δεν είναι που κατέγραψε ως κορυφαίο, η επίσης κορυφαία έκφραση αυτού τού πολιτισμού, (τού Σοφοκλή συμπεριλαμβανομένου) ως και σωτήριος «από μηχανής θεός!

Τι άλλο μπορεί λοιπόν να σηματοδοτεί εκείνο το σημαντικό veto τού Γάλλου Προέδρου, παρά ό,τι παλαιόθεν συνόδευσε το ελληνικό φαινόμενο τής ιστορίας: Εκείνος ο «από μηχανής Θεός», και όχι μόνο τής αρχαίας τραγωδίας, αλλά σύνολου τού ελληνικού «δράματος»;*¹ Ένας όντως από μηχανής Θεός τώρα, δεδομένου ότι, για το παραπαίον, έθνος προσφέρει (ενδεχομένως;) δυνατότητα ευκαιρίας εξόδου από το αδιέξοδο! Εκεί όπου το περιήγαγε η παραλίμνια παντομίμα Τσίπρα και Κοτζιά, που και προικοδότησε την χώρα τού Ζάεφ, με το «πλαστικό» όνομα «Βόρεια Μακεδονία»! Και είναι πια γεγονός: Έχοντας ήδη απαλλαγεί η ελληνική χώρ, από το διαβόητο εκείνο δίδυμο, και ακόμα, από την εξίσου διαβόητη Βουλή τών ιδεολόγων τής ανυποληψίας, μπορεί τώρα, χρησιμοποιώντας ως σωστική ευκαιρία το veto τού Μακρόν, να εξέλθει από την, που την μαστίζει, έσχατη πια εθνική ανυποληψία.*² Με εφόδιο δε, (που είναι και το μέγα) ό,τι εκ τών πολλών κόμισε στην ιστορία το ελληνικό φαινόμενο πολιτισμού: Εκείνο δηλ. που δυο διακεκριμένα τέκνα του, τα αδέρφια Μεθόδιος και Κύριλλος, πρόσφεραν ως «φωτισμό» στα σλαβικά φύλα, από αιώνος δε...

Ό,τι ακριβώς πρόσφεραν σε εκείνα τα στερημένα φύλα οι δυο από Θεσσαλονίκης «ιεραπόστολοι», είναι ο (γραπτός) συμβολισμός τής πρωτόγονης γλώσσας τους ως Σλάβων: Με την «κυριλλική» δηλ. γραφή που επινόησαν, οργάνωσαν και την ηχητική τών λέξεών της, έτσι ώστε να εκφράζει και νόημα, σε ό,τι συμβολίζεται με την κάθε λέξη της. Ό,τι δηλ. (ανέκαθεν) ανεβάζει τους πρωτόγονους στον πολιτισμό! **Αυτή λοιπόν η ηχητική τών σλαβικών λέξεων στην Κυριλλική γραφή, είναι (λέει ο γράφων) και η μοναδική εναπομένουσα ελληνική διέξοδος, ώστε να εξέλθει η Μακεδονία, από το αδιέξοδο όπου την οδήγησε η λιμναία εκείνη συμφωνία.** Και μάλιστα σωτηρία «εκ τών ένδον», που έλεγε (στη «Σιδηρά Διαθήκη» του) και ο Πολ Αρκάς. Με όπλα δηλαδή, εκείνα τού αντίπαλου: Την ηχητική τής γλώσσας του!

Εκ προοιμίου, καθώς υποστηρίζει ο γράφων, (κι ας μη ξενίσει αυτό τον αναγνώστη) και εφόσον οι κατοικούντες περί τα Σκόπια, θαμπώθηκαν (εξ όσων φαίνεται) από το μεγάλο όνομα «Μακεδονία», μάλλον περηφάνια θα έπρεπε να προκαλεί στους Έλληνες το γεγονός! Διότι οι Έλληνες είναι που μπόρεσαν να κομίσουν στην παγκόσμια ιστορία, ονόματα ελληνικών φύλων περιώνυμα, (Αχαιοί, Λακεδαιμόνιους, Ίωνες, Μακεδόνες) και βεβαίως εκθαμβωτικά για τους «νεοφώτιστους» της! Αν λοιπόν οι συγκεκριμένοι πλάνητες των Βαλκανίων, έκθαμβοι με το όνομα «Μακεδονία», επιθυμούν και να το περιχυθούν,^{*3} γιατί να τους το στερήσουμε εμείς; Οι και παλαιόθεν «φωτιστές» τους... Υπό μίαν όμως, μοναδική και (ιδίως) αδιαπραγμάτευτη, (γλωσσική όπως θα φανεί) προϋπόθεση. Κατά τούτο φυσικά:

Στη βουλγαροσλάβικη διάλεκτό τους, η λέξη Μακεδονία απόδίδεται (σε Κυριλλική γραφή βεβαίως) με το Македонија. Με ελληνικούς χαρακτήρες δε, η λέξη μεταγράφεται **Μακεντόνγια**. Τούτο σηματοδοτεί και την ειδοποιό διαφορά: Η ηχητική τής λέξης «Μακεντόνγια» (Македонија), είναι προφανές, ότι καμιά σχέση δεν έχει με την ηχητική τής λέξης «Μακεδονία». Μεταφορά της δε στο Λατινικό αλφάβητο, που είναι (για τον ΟΗΕ βεβαίως) και το ουσιώδες, είναι Makedonja, (όχι βέβαια Macedonia). Περαιτέρω δε, η προφορά και αυτού, (τής λατινικής γραφής) είναι το πολύ, Μακεντόνγια. Άλλωστε στα σλάβικα ο κάτοικος τής Μακεδονίας λέγεται ήδη (πάντα κατά τη λατινική γραφή) Makedonjali, και όχι Macedonian, (Μακεδόνας). Εφόσον λοιπόν, στη γλώσσα τους πάντα, η χώρα λέγεται Μακεντόνγια, οι κάτοικοί της Μακεντονιγιάλοι ή Μακεντονιγιέζοι (πάντως όχι Μακεδόνες) και η γλώσσα τους συνεπώς θα λέγεται Μακεντονιγιάλικη ή καλύτερα Μακεντονιγιέζικη, και όχι βεβαίως Μακεδονική.

Πρόταση τού γράφοντος δηλ. είναι: Η χώρα να λέγεται **Μακεντόνγια**. Οι κάτοικοί της **Μακεντονιγιέζοι** (όπως Μαλτέζοι, Φιλιππινέζοι, Κινέζοι). Κατ' ακολουθίαν και η γλώσσα **Μακεντονιγιέζικη**, (όπως Μαλτέζικη, Φιλιππινέζικη, Κινέζικη). Στη δε λατινική γραφή: Makedonja (όχι Macedonia) η χώρα, και Makedonjans, (όχι Macedonians) οι κάτοικοι. Είναι δε αυτό ουσιώδες και για τον εξής λόγο: Βάσει των εξόχως συγκεκριμένων αποφάσεων (resolutions) τού ΟΗΕ (στις οποίες προλαβαίνοντας αναφερθήκαμε πιο πάνω ακροθιγώς) «περί παγκόσμιας τυποποίησης τών ονομάτων», ως νέα χώρα του που είναι πια, υπο-

χρεούται να διατυπώσει, στη λατινική φυσικά γραφή, το όνομά της, σύμφωνα με το πώς ηχητικά **προφέρεται στη δική της γλώσσα**, και όχι στην ηχητική κάποιας ξένης, (ποθητής ενδεχομένως) τρίτης όμως χώρας!

Κατόπιν τών πιο πάνω, δεν θα έχει πια ανάγκη το άγχος, για το πώς θα σώσει τη Μακεδονία της η Ελλάδα: Αφού ειδοποιήσει πρώτα τον ΟΗΕ για την υποχρέωση «τυποποίησης τού ονόματος Μακεδονιја τής νέας χώρας», (και χωρίς εννοείται να αναμένει καν, οποιαδήποτε απάντηση από τον Οργανισμό εκείνο τών διαφόρων Νίμιτς) θα πληροφορήσει ενημερώσει μετά τούς συμμάχους της στο ΝΑΤΟ, καθόλου να μην «αγωνιούν», θεωρώντας τάχα την Ελλάδα ως θιγόμενο σύμμαχό τους από την μικρή γειτονική της χώρα, διότι, καθώς παράλληλα θα τους γνωστοποιήσει κατηγορηματικά, ρητά δε και βεβαίως αμετάκλητα, ότι καθόλου δεν ενίσταται σε είσοδο στη συμμαχία χώρας με όνομα Makentonya, και συνεπώς δεν χρειάζεται να προβληματίζονται εκείνοι αναζητώντας γεωγραφικούς ή άλλους προσδιορισμούς... Διότι βεβαίως ουδεμία σημασία δίνει πια η Ελλάδα, αφού καθίσταται έτσι άνευ περιεχομένου ή αντικειμένου, δηλ ανύπαρκτη, η διαβόητη «διεθνής» μάλιστα (και να ακούγεται...) λιμναία εντούτοις «συμμαχία τών Πρεσπών» τών Τσίπρα και Κοτζιά!*⁴ Προσθέτοντας βεβαίως πως, αν εντούτοις επιμένουν οι σύμμαχοι στην καρικατούρα τού Macedonia, (προσθέτοντας μάλιστα την πονηριά τού Northern) τότε η Ελλάδα, και ως πρώτο της μέτρο, θα χρησιμοποιήσει τη δυνατότητα που συμμαχικά έχει: Να τής κάνει τον συμμαχικό «βίο αβίωτο»! Με ό,τι αυτό σημαίνει, εννοείται... Επόμενος δε ανάλογος στόχος, και ευκολότερος πια, θα είναι η Ε.Ε. βεβαίως, τής κυρίας Μέρκελ.

Και τότε ας η Μακεντόνιγια φτιάξει δικό της (μακεντονιγιέζικο πάντως) χαλβά. Ουδέν έχει να φοβηθεί ο «Μακεδονικός χαλβάς». Ο δε τρόπος να υποστηρίξει ο Ζάεφ πως είναι πρόγονός του ο Αλέξανδρος θα είναι πια ένας και μοναδικός: Μια, προ 77 γενεών μακρινή προγιαγιά του, και με την ευκαιρία τής, σε ελάχιστο χρόνο, ίδρυσης, το 329 π.Χ., και τής τελευταίας, στην απέραντη κοσμοκρατορία του, Αλεξάνδρειας (τής Εσχάτης) στην Βακτριανή, ο Αλέξανδρος με τους στρατιώτες του πανηγύριζαν το γεγονός, διασκεδάζοντας με το γνωστό μακεδονικό γλέντι, (και τις απαραίτητες ντόπιες εταίρες) θαμπωμένη εκείνη από το επιβλητικό μεγαλειώδες παράστημα τού μόλις εικοσιπέντε χρόνων Έλληνα στρατηλάτη, οικειοθελώς, (πάνω και στο ξεφάντωμα) έμεινε έγγειος απ'

αυτόν, κι ούτε καταδεχότανε μετά τους ντόπιους για πελάτες της, με αποτέλεσμα να πέσει έτσι στη δυσμένεια τής φυλής, και εξ ανάγκης πια να πέσει μετά με μια σχεδία στον κοντινό Ιαξάρτη ποταμό, και μέσα από τη λίμνη Αράλη, να βγει τελικά στα, γειτνιάζοντα άλλωστε, υψίπεδα τής κεντρικής Ασίας, όπου έμελλε να αναμιχθεί με τα ντόπια φύλα των νομάδων, τα οποία εννέα αιώνες αργότερα, έμελλε κι αυτά να μετακινηθούν προς τη Δύση, πρώτα στα Καρπάθια, απ' όπου μια φυλή τους έφτασε τελικά και στέριωσε στην κοιλάδα τού Βαρδάρη! Φυλή, ειρήσθω, η οποία, μετά από δεκατέσσερις αιώνες εννοείται, έμελλε να γεννήσει, εκτός τών άλλων, και τον κύριο Ζάεφ...

*** Ο Χάρης Φεραίος είναι Διδάκτωρ τού ΕΜΠ.**

Παρατηρήσεις:

*1. Ως ο «από μηχανής, Θεός» δε, για την Ελλάδα, δεν λειτούργησε και το άγγελμα τότε του Χριστού, (περί καινού τρόπου αναζήτησης τού αληθούς) που και έδωσε στον στα έσχατα παρηκμασμένο, ως γραικύλο, στο τέλος τής πρώτης π.Χ. χιλιετίας, Έλληνα, σωτήρια τη δυνατότητα, αναγεννημένος εκείνος να αναγεννήσει, στην αρχή τής πρώτης μ.Χ. χιλιετίας, νέο χιλιόχρονο, και υπέρλαμπρο, πολιτισμό, τον τέταρτο στην ιστορία του...

*2. Ανέκαθεν επέμενε, και εξακολουθεί να επιμένει ο γράφων: Δεν αλωνίζουν τον ουρανό του τα αεροπλάνα της, διότι πιστεύει η Τουρκία, ότι μπορεί τάχα να αποκτήσει το (μισό έστω) Αιγαίο που βρίσκεται από κάτω, μην αυταπατόμαστε οι Έλληνες! Διασχίζει τους ουραμούς, διαπορεύεται τις θάλασσές της, τρυπά δε και τον βυθό τους ανεμπόδιση, αποκλειστικά και μόνο για να αποδεικνύει στους «συμμάχους» της, ότι η Ελλάδα δεν είναι πια υπολογίσιμη ως σύμμαχος χώρα, δεδομένου ότι (αποδειγμένα, και κατ' εξακολούθηση πια) ευρίσκεται ως κράτος σε κατάσταση έσχατης ανυποληψίας. Ιδού δε και η απόδειξη...

*3. «Αυτοπροσδιορισμό» ονομάζουν αυτό το καινοφανές, και βεβαίως κenoφανές, οι προοδευτικοί τής εκσυγχρονιστής ορολογίας και, φυσικά, κenoλογίας.

*4. Ερώτηση: Χρειάζεται πια να αγωνίζεται η ελληνική πολιτική μας ηγεσία, για εύρεση «νομικών ερεισμάτων», για κατάργηση μιας ανενεργής πια, άρα αυτοκαταργημένης, διεθνούς έστω, συμφωνίας; Αναμένεται φυσικά απάντηση...

Πηγή : www.antibaro.gr/article